

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 814/2021
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Игњатовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Младеновић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2788/2020 од 19.11.2020. године, у седници одржаној дана 01.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене ББ из ..., изјављена против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2788/2020 од 19.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 905/2019 од 27.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор тужене да је ствар правноснажно пресуђена. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му на име повраћаја зајма исплати новчани износ од 5.200.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 30.09.2015. године, као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 384.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, док је захтев за исплату камате на досуђени износ трошкова за период од дана правноснажности до дана извршности пресуде, одбијен као неоснован.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 2788/2020 од 19.11.2020. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Вишег суда у Нишу П 905/2019 од 27.07.2020. године, у ставу првом изреке, ставу другом изреке у делу којим је одлучено о главном потраживању и ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да се иста пресуда преиначује у делу става другог изреке, којим је одлучено о почетку тока законске затезне камате тако што се иста досуђује почев од 27.07.2020. године па до исплате, док је одбијен, као неоснован захтев тужиоца да се иста досуди почев од 30.09.2015. године до 27.07.2020. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за досуђење трошкова другостепеног поступка.

Против потврђујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију тужене.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке. Неосновани су наводи ревизије тужене о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. Закона о парничном поступку, пошто правноснажне пресуде које су донете у поступцима између истих парничних странака, немају исти предмет спора као у овој парници. Битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју тужена у ревизији указује, није разлог због ког ревизија може да се изјави у овом случају, сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је туженој позајмио, у марту месецу 2009. године, износ од 55.000 евра тако што су парничне странке, о томе сачиниле признаницу у којој је наведено да је тужилац туженој, као бивши власник радње, тај износ позајмио, а да тужена гарантује свом покретном и непокретном имовином коју има да ће дуг да му врати у динарској противвредности. Вештачењем је утврђено да је, са вероватноћом од 80%, наведену признаницу потписала тужена. ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., су овереном писаном изјавом потврдили да је у Хотелу „ЂЂ“ у ... дана 29.03.2014. године, између парничних странака вођен непосредан разговор у циљу нормализације њихових односа и обуставе судских поступака који су у току између њих, тако што је тужена прихватила да тужиоцу врати уметничке слике и да му исплати износ од 55.000 евра. Сведок ЕЕ је био лично присутан када је тужилац дао туженој новац, па се изјаснио да је новац претходно пребројан и предат туженој која га је поново пребројала и ставила у џеп. Тужена тужиоцу није вратила новчани износ који је од њега добила на зајам.

Врховни касациони суд налази, да су нижестепени судови, код овако утврђеног чињеничног стања, тужену правилно обавезали да тужиоцу исплати новчани износ од 5.200.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 27.07.2020. године, па до исплате.

Одредбом члана 557. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати, после извесног времена, исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. У смислу одредбе члана 562. став 1. истог Закона, зајмопримац је дужан вратити, у уговореном року, исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Валута обавезе прописана је одредбом члана 395. Закона о облигационим односима тако што ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страној валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе.

Дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној Савезним законом, сходно одредби члана 277. став 1. Закона о облигационим односима.

У конкретном случају, тужилац је туженој позајмио новчани износ од 55.000 евра у марту месецу 2009. године, тако што рок враћања позајмице није одређен, а тужена се обавезала да тужиоцу тај износ врати у динарској противвредности. Пошто тужена своју обавезу из предметног уговора није испунила, следи да је тужилац, као поверилац у обавезном односу, овлашћен да од тужене, као дужника, захтева испуњење обавезе, сходно одредби члана 262. став 1. Закона о облигационим односима.

Тужена у ревизији даје своју оцену изведених доказа, што је без утицаја на одлучивање пошто о томе које ће чињенице да узме као доказане одлучује суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине, а на основу резултата целокупног поступка, сходно одредби члана 8. Закона о парничном поступку. С тим у вези, ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је тако прописано одредбом члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Изузетак је прописан само за случај када се примењује одредба члана 403. став 2. тог Закона, што овде није случај.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео у смислу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић